

А дѣдо ся позамысли;

Чело си похвана,

Наведи ся и помысли:

— „Кажи ми горкана?...

— „Цѣлѣ ношѣ е сънувала,

„Както ми тя каза,

„Бънувала и зло спала —

„С' плачѣ ми го разказа...

Дѣдо еще ся замысли —

Нищо не продума,

Поглѣда си долу свали

И нѣщо пришегна....

— „Отдохми при мастори

„И сичко сложихми,

„Кѣт' че слана ны попари —

„Невесели бѣхми...

„Добро-утро — Богъ помага!

„На сички казахми,

„Ненчо очи неподига,

„Ный ся зачудихми

„Отдохми да го видимъ

„Що му е горкана,

„И до него, досѣ стигнимъ,

„То злѣ му припадна...

„Цѣрихѣ го и растрихѣ,

„Кой както знаеше.

„Да си лѣгне ю турихѣ

„А той злѣ лхтѣше

„Пѣкъ Калина — отъ това-ли

„Нѣщо ся улаши;

„Зло ѣ стана — ще ѣ свали:

„Изъ пѣтъ ѣя прецлаши.

„Додохми си — азъ заготвихъ,

„А пѣкъ тя излѣзе.

„Едно врѣме ѣ потърсихъ;

„Кой знай, че тукъ влѣзе...

„Тя другій пѣкъ кѣт' влѣзваше

„В' малѣ-тѣ градинкѣ —